

דני, כמה מתאים וראוי לך המשפט "אניט טוביט באצא צדק".

מלומדת טיולים אני, עם חברות רבות ומדריכים רבים, ולכן יש באפשרותי לערוך השואה, ומתוכה למדה אני כי עדיין לא פגשתי מדריך כמוך. העברת הידע הרב והעשיר שברשותך, הייתה בצורה ברורה, מובנת, ושקטה לאוזן.

זו הפעם השלישית שאני מטיילת במדינות האלה, וכשחזרתי הביתה התקשרתי עם חברים שטיילתי איתם (מטעם נתור) וחזקו את שידעתי וזכרתי, כמעט שלא העשירו אותנו בידע, בהבנת המקום, בנושאי טופוגרפיה, יערנות וצמחיה, בגשרים, בצורות הבנייה בנות מאות ואלפי השנים וכו'... ובכל אלה התעלת על כולם.

השקט והאיזון שבהם ניהלת אותנו לאורכו של הטיול, הדאגה למאחרים, הדירבון למתקשים, והמילה הטובה שאמרת כשהיה צורך בכך, הראו אישיות מיוחדת של אכפתיות למתקשה ולנזקק, ולא משנה מי היה הנצרך.

אני הייתי לבד (כי אלמנה אני) וישנתי בחדר יחיד. בכל הלילות דאגת שיהיה לידי חדר של אחד מהקבוצה. דאגת שהטלפון יהיה זמין לאפשרות של השקמת בוקר, דאגת שכל אביזרי החדר יהיו תקינים, ובאחד החדרים התגלתה תקלה וכששמעת מיד דרשת שיעלו ויתקנו את שצריך לתקנו. לאורך כל הטיול הייתי רגועה ושקטה שיש מי שדואג וחשוב לו שתמיד ארגיש חלק בקבוצה ההומוגנית.

"... ומצא הכף, היה אדם כני"..." אמר הרמב"ן. ואתה דני, הגשמת ברכה זאת במלואה.

אשרי חברת פגאסוס שזכתה למדריך כמוך, מודה מקרב הלב על שאני זכיתי בדאגה כזאת.

"ולפצאמיט החאיאה נאמרת,

כיבוי אורות..."

מקווה לעוד טיולים בהדרכתך ומקווה שכיבוי האורות יהיה רק בשיר, היה ברוך ומבורך,

בכבוד והערכה, אמירה קיש.